

de cotó fluix agombolades per uns principis de fulletes tendres que els fan la guàrdia.

Llavors, t'adones que la florida del cirerer no és, com la de l'ametller, un simple anunci primaveral "entre sol, núvols i vent" com deia Maragall, sinó l'autèntica porta de la primavera que s'acaba d'esbatanar.

D'ençà d'aquella primera sorpresa, ja pots mirar cada jorn i aniràs seguint la ruta lluminosa del bon temps: més flors, més fulletes, més blancor... I, un dia, tot de cop, el verol de les cireretes entre el verd maragda lluent i fi.

El miracle del cirerer és tan ràpid que no et dona temps, gairabé, ni de meravellar-te: tan aviat el veus blanc com ja te'l trobes sembrat de rubís primerencs entre el verd violent i esclatant.

I és que tot té, si se'l sap veure, el seu al·licient en aquest món màgic de la natura: l'amet

ller floreix d'hora i grana tard; el cirerer, com qui ha anat treballant per dins, es lleva de cop i, llavors, galopa lleuger per arribar abans que els altres.

El que és cert és que a mí, el cirerer sempre m'ha semblat la imatge d'aquell que no té pressa per sortir al carrer, per encarar-se amb la vida acativa, per ficar-se en el món del soroll, perquè va emmagatzemant energies, pensant solucions, atresorant coneixements... Quan surti, serà una meravella veure quanta dolçor, quanta riquesa, haurà elaborat en les hores solitàries i seques del dolor, de l'esforç, del treball callat.

Jo m'imagino com deu frisar-se el pobre cirerer amb les branques nues, veient, al seu entorn, la florida matinal de l'ametller airós i, fins i tot, la del més senzill presseguer; com són ja un bé de Déu de toies i de fragància; com els van festejant les abelles i

com els volten les noies rialleres per a treure'n algun pom blanc o rosat i posar-se'l, orgulloses de la joia abastada, damunt del seu pit ardit i empenedor...

Sí: és ben cert. Aquestes esperes són molt pesades. La de la mare somniant el naixement o la creixença del fill que ja s'imagina gran i arriscat: la de l'estudiant que no veu la manera d'arribar a final de curs amb bons resultats; la de l'artista que es neguiteja buscant la forma ideal, el color definitiu, la consonant reclamada per la rima exigent.

Demà, però, filla del dolor i de la constant elaboració de la saba interior, la florida serà exultant i el fruit andolcirà les hores i alegrarà el món.

Perquè, tot ve que arriba, cirerer, tot ve que arriba !

Lluís Badia i Torras.

L'EERMITA DE SANT CORNELI

No serà tarda de primavera la d'aquest diumenge de febrer ?

-Aprofitem-la i arribem-nos a Can Toni per assaborir l'aigua de la Font del Faig ? Ens ho diu ben volent el fill Barnat. I de cidits, ens encabim en el vehicle la muller Maria, la nora amb el pom de flors de la petita Marta i

aquest cronista, reforçada la mà amb bastó de jubilat. Quin servei, el bastó ben nuat actuant com a tercera cama !.

I enllà s'ha dit per atènyer un dels paisatges que més ens perforen l'ànima. S'ha copsat ben del tot, amb bona paraula escrita, l'opulent misatge del nostre Collsacabra ?.

Sortits de Manlleu i mirat des de Llafrenca, la seva panoràmica ens fa cina, sia a l'hivern, sia a l'estiu. Aquella plata que rellueix encastada a la custòdia d'Aiats i de Cabrera, és cosa no vista enlloc. Quina processó el rosari de les pairals masies brunes, exornades amb els roquets de-

mogràfics de Can Toni, Sescorts i l'Esquirol, cantant tots laudes a Santa Maria de Cabrera:

"Flor gentil, esbadallada al bes de la primavera..."

No ens mouriem, no, d'aquesta talaia de la serra de Llfrenca. Mes, en un girant d'ulls, passat Can Toni, tots deixem la carretera que giragonça fins a Olot, per afluir a la cabreresca Font del Faig.

La neu darrera, a claps, ací encara imbera. Congestes en les obagues, rebones per revenir les aigües, deixen intransitable l'indret. Tot és xaragall, aiguamolls llefiscosos, sols salvats pels sorollosos esclops. Ai!, en aquest pla, no podem pas aturar-nos-hi. Ens caldrà recular? En Bernat reanima la nostra decepció proposant arribar a l'ermita de Sant Corneli.

El camí, pedregós, fo

radat, alts i baixos en doina, prou demana un adobar la muntanya patètica ho pidola. Nua que és ara aixonada, rovellat el fullam, sinfonitza ni que adusta, un sortilegi que hipnotitza els sentits. Centenars de metres enllà una font canta a l'esquerra. La puresa del raig esdevépicaportes trucant a la veïna ermita.

Una fumerola, a l'aiguavés de la carena, ens alarma, encongint-nos. S'hi aplegarà qualche estol coent-hila minestra? No es veu ànima enlloc. I el foc crepita viu!. Déu-nos-en guard que una ventada espargeixi a dreta o a esquerra el caliu. Car no és brosta ni tronca prima lo que es devora en l'holocaust. Son deixalles de plàstics i de rebuigs domèstics lo que manté el foc amb flama perillosa.

Quants disbarats, penssem, provoca l'incivisme!. No sabem ni qui ha

estat, ni d'on diantre procedeix la borsa de plexiglaç. El que ací constatem és que en Bernat i un hom ens hem precipitat en anagar la foguera, no aconseguint-ho del tot colgant-la en un munt de pedruscall. Sort de l'ajuda de Sant Corneli!. Una congesta, a l'obaga de l'ermita, al peu del dòlmen, ens ha servit de meravella per emmudir les flames. Germana neu, quin servei!.

Somort el foc, calmosos hem esguardat la rusticitat de l'ermita. Ens hem resignat, amb els ulls de l'ànima, a esguardar en penombra a Sant Corneli, en exili la clau guardada a la masia veïna de La Cau. Ens heu protegit, Sant Patró, en el perill que hem pogut decantar. Els dos-cents anys i més, documentats a la llinda del Santuari, perillaven d'esdevenir brases capolat el recinte en cendra ventissa.

Ara, abocats sobre del cingle que encarat a migdia protegeix de tramuntana la sotalada de Tavertet, ovirem idíllic el noble, cobricel.lat enllà amb l'ametista del montsenyenc Turó de l'Home. Quanta bellesa a norri!.

El crepuscle senyoreja i és hora de tornar a joc. Desentronquem el camí. L'alt pinacle del Puigmal, centinella fortificat cara nord, protegeix els repeus dels cingles d'Aiats i de Cabrera. Bells esguards bressolant la naturalesa en èxtasi. Enlloc més, estam-

- Capella de Sant Corneli.

pa tan opulenta. Davallant, somergits en l'ègloga, in mente cançonejem la sisena de Ludwig van Bethoven, la immarçible Pastoral. Sí!. La naturalesa ací canta, divina, amb ressó d'eternitat. Allò que pessigollejava a Maragall:

"Ja sé que , sou, Senyor; però on sou, qui ho sap ?".

No serà aquest país una llei d'avantguarda signat amb toc diví? Amb ulls admiratius, creients, convenim amb el poeta:

"Deixeu-me creure, doncs, que sou aquí!"

- Dolmen de Sant Corneli. 1.600 a.C.

Cap tard gloriós, el d'aquesta tarda de febrer...

Josep Prat i Roca.
8 de febrer de 1981.

RACÓ DELS MES JOVES

LA PLUJA

Com plou,
tot es mou.
les fulles dels arbres,
les flors, l'herba...
Es maco veure com plou,
com cau l'aigua amb tanta pressa,
que ni t'en adones del temps,
que passa.

A la nit,
com estàs al llit
sembal que la pluja hagi encongit.
doncs ja no plou tan, ni fa tan de fred.

Al sortir de nou el dia,
tot és moll,
però més maco que ahir,
quan t'en vas anar a dormir.

Com plou
tot es mou...

Mª Dolors Grau.

30 de Novembre.

POEMES

Els cingles de Tavertet
són el millor raconet
del petit poblet.
A Tavertet tot és net
per la bondat
d'un petit homenet.
Aquest poblet
no és pas més gros
que un cap-gros,
ni més petit
que un mosquit.

L'escola de Tavertet
no hi van pas més
de quatre ninets.
No és pas tant gran
com un gegant,
però no és pas tant petita
com una formigueta.
Es millor l'escola de Tavertet
que no la d'un altre poblet.